

forsaavidt de i og for sig selv ere grundede. Efter det Standpunkt, hvorpaa jeg staaer, kunde jeg aldeles ikke ønske at faae Loven omændret, siden jeg fandt, at den i sit hele Grundvæsen maatte ønskes ikke at gaae igjennem. Men, da der nu er blevet Udset til, at den gaaer igjennem, saa troer jeg ikke at kunne forsvare at tilbageholde de Indvendinger, jeg har imod de særdeles Former, som ere foreskrevne i de omhandlede SS. Naar den høitagtede Minister mener, at det er af Ugunst imod Hovedsagen, at disse Bemærkninger have deres Oprindelse, saa kan jeg ikke nægte, at jeg har en høj Grad af Ugunst imod Sagen i dens Heelhed; men jeg vilde være endnu nøiere paasende med Hensyn til dens Enkeltheder, saafremt jeg antog Forslaget at være et saadant, som jeg kunde ønske fremmet, og der er ikke fremsat en eneste Indvending af mig, som jeg ikke med fuld Overbeviisning endnu maa vedblive. Naar den høitagtede Minister beraaber sig paa de mange Overveielser, som Sagen har paaseret, og hvori man saa godt som har været enig om de her foreslaaede Bestemmelser, saa skal jeg ikke nægte, at det i høj Grad har undret mig at saa mange indsigtsfulde Mænd have kunnet bifalde disse Bestemmelser; men det kan dog ikke være nogen Autoritet for mig, hvorfor jeg skulde erkjende det for rigtigt, som forekommer mig at være aldeles feilagtigt, og jeg forklarer mig det ogsaa som en Følge deraf, at man har troet, at det var en Nødvendighed, at man fik en Lov om denne Gjensstand, og at man derfor har opoffret Noget af det, som man i og for sig selv fandt at burde gjøre gjældende, fordi man ellers vilde forhindre, at en Lov som den omhandlede udkom. Naar den høitagtede Minister har anført, at adskillige af de Cauteler, som jeg har troet mangle i de gjorte Forslag, ogsaa mangle ved den nuværende Wielse og hvad dermed staaer i Forbindelse, navnlig, at der ikke er nogen Marsag, hvorfor Forlovere skulle være tilstede ved den omhandlede Thingvielse, om man kan bruge dette Ord, som hidtil har fundet Sted ved den kirkelige Wielse, da maa jeg bemærke, at Forordn. 30te April 1824 indskærper Præsten, hvorledes han skal foreholde Forlovene, i særdeleshed naar de ere Personer i en Stil-

ling, der kunde behøve nogen saadan Veiledning, Bigtigheden af det Ansvar, de paadrage sig, og at det derfor synes naturligt, at disse bør være tilstede. Det er jo forresten jo kun en Bemærkning og kun et Led af en Række Bemærkninger, som jeg har fremsort, for at vise, at man aldeles ikke har nogen Sikkerhed for, at de Betingelser ere tilstede, hvorunder Ægtefæltet lovligt kan indgaaes. Naar han bemærker, at den Lysning til Thinge, som skal finde Sted af Vedkommendes Forsæt at indgaae Ægtefælt, er ligesaa god som den Lysning, der hidtil har fundet Sted fra Prædikestolen, saa forekommer det mig dog, at det, der bliver bekiendtgjort fra Prædikestolen, kommer til mange flere Menneskers Kundskab, end hvad der bliver læst til Thinge, og at navnlig det Meste af hvad der bliver thinglæst, bliver oplæst, forinden Noget indfinder sig i Retten, undtagen netop Thingsvidnerne, og derhos maa jeg bemærke, at den høitagtede Minister meget feiler, naar han siger, at der foreskrives en Thinglæsning 3 Gange. Jeg seer ikke det Mindste i Loven om en Thinglæsning, der skal foretages 3 Gange, men blot om en Thinglæsning, der skal være foretaget 3 Uger før Wielsen indgaaes, hvilket er noget ganske Andet. Han siger, at Lysning fra Prædikestolen kan ogsaa foregaae paa Landet for meget smaa Menigheder, hvor der ikke er Mange i Kirke; men det er da i alt Fald en Tilfældighed; man regner dog paa, at der er Udskillige tilstede, og har Grund til at regne derpaa; og, om dette i enkelte Tilfælde forfeiles, er det dog ingen Grund, hvorfor man nu skulde opbygge et nyt System, og indrette det saaledes, at der endogsaa blev meget større Anledning til at frygte for, at Handlingen ikke faaer den fornødne Notoritet, end der efter den nuværende Tingenes Orden er. Jeg har iøvrigt bemærket, hvorledes jeg finder, at den Lysning fra Prædikestolen, som finder Sted efter de gjældende Love, i sig selv ikke er tilstrækkelig, at der er langt mindre Offentlighed her end der i saa godtsom alle andre Lande. Marsagen, hvorfor man ikke hidtil i vore Lande har forandret dette, er den, at man factist ikke har fundet, at det har medført synderlig Ulempe, og tillige